

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2166/07
04.12.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Spomenke Zarić, Sonje Brkić, Jovanke Kažić i Milomira Nikolića, članova veća, u sporu tužilje AA, koju zastupa AB, advokat, protiv tuženog BB, koga zastupa BA, advokat, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu Gž. 71/07 od 16.03.2007. godine, u sednici održanoj 04.12.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

I PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Pančevu Gž. 71/07 od 16.03.2007. godine, tako što se obavezuje tuženi da tužilji naknadi nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog naruženosti u iznosu od još 25.000,00 (dvadeset pet hiljada) dinara - ukupno 100.000,00 (sto hiljada) dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 18.04.2006. godine do isplate, a za iznos od još 20.000,00 (dvadeset hiljada) dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 18.04.2006. godine do isplate, drugostepena presuda se **UKIDA**.

II U preostalom delu, revizija tuženog **ODBIJA** se kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Pančevu P. 346/05 od 18.04.2006. godine delimično je usvojen tužbeni zahtev i tuženi obavezan da tužilji naknadi nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog naruženosti u iznosu od 75.000,00 dinara, za fizičke bolove u iznosu od 200.000,00 dinara, za strah u iznosu od 130.000,00 dinara i za duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti u iznosu od 300.000,00 dinara - ukupno 705.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 18.04.2006. godine do isplate, a preko dosuđenih iznosa, tužbeni zahtev je odbijen. Tuženi je obavezan da tužilji naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 115.000,00 dinara, a odbijen zahtev tužilje da bude oslobođena plaćanja sudske takse. U odnosu na tužbeni zahtev za naknadu materijalne štete u iznosu od 100.000,00 dinara, utvrđeno je da je tužba povučena.

Presudom Okružnog suda u Pančevu Gž. 71/07 od 16.03.2007. godine žalba tužilje je delimično usvojena i prvostepena presuda preinačena u delu kojim je tužbeni zahtev odbijen, tako što je tuženi obavezan da tužilji naknadi nematerijalnu štetu za duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti u iznosu od još 180.000,00 dinara, duševne bolove zbog naruženosti u iznosu od još 45.000,00 dinara i fizičke bolove u iznosu od još 120.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 18.04.2006. godine do isplate. U odnosu na deo kojim je tužbeni zahtev usvojen i u odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv ove presude tuženi je izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primene materijalnog prava i prekoračenja tužbenog zahteva u postupku pred drugostepenim sudom.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399 ZPP ("Sl. glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da je revizija delimično osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 361 stav 2 tačka 9 ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Prema članu 7 Zakona o privatnim preduzetnicima ("Sl. glasnik SRS" br. 54/89 ... "Sl. glasnik RS" br. 19/91 ... 101/05), za obaveze koje proisteknu u obavljanju delatnosti radnje osnivač odgovora celokupnom svojom imovinom. Obzirom na ovu zakonsku odredbu, stranačka sposobnost tuženog, kao fizičkog lica, ne može se dovesti u pitanje. Nema ni bitne povrede iz člana 361 stav 2 tačka 12 ZPP, na koju revident ukazuje. Pobijana presuda je jasna, obrazložena i neprotivrečna. Sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je 30.01.2005. godine, u jutarnjim časovima, krenula u pekaru, koja je vlasništvo tuženog. Na nogama je imala duboke cipele sa krznom i debelim đonom. Tog jutra je padao sneg. Ispred ulaza u pekaru tužilja je stala na pločice, na kojima se nalazio neotopljen i neočišćen sneg ispred ulaznih vrata, i u momentu kada je htela da otvori vrata, okliznula se i pala. Tako je zadobila tešku telesnu povredu u vidu preloma vrata desne butne kosti, pa joj je ugrađena endoproteza desnog zgloba kuka. Zbog toga hramlje i ima stalnu potrebu da koristi štap ili štake za hodaње. Kvalifikacija povrede, intenzitet i trajanje fizičkih bolova i straha, stepen naruženosti i procenat umanjnja životne aktivnosti (40%) utvrđeni su medicinskim veštačenjima. Inače, komunalna inspekcija izlazila je na lice mesta 26.01.2005. godine, pre ovog događaja, zbog obaveze vlasnika stambenih i poslovnih prostora da čiste sneg i led na trotoaru, i konstatovala da tuženi nije očistio sneg i led. Posle kritičnog događaja, 31.01.2005. godine, po pozivu tuženog, ista inspekcija je izlazila i konstatovala da nije bilo snega ni leda ispred pekare tuženog. Inače, tužilja je rođena 1932. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilan je zaključak nižestepnih sudova da je tuženi, vlasnik pekare, na čijem ulazu je tužilja pala i povredila se, odgovoran za nematerijalnu štetu, koju je tužilja pretrpela kritičnom prilikom. Pritom, drugostepeni sud pravilno zaključuje da se u ovom slučaju radi o podeljenoj odgovornosti za štetu, koju propisuje član 205 u vezi člana 192 ZOO, i da je tužilja, zbog nedovoljne opreznosti prilikom ulaska u pekaru, vremenskih prilika i svojih godina, sa 20% doprinela nastanku štete. Doprinos tuženog od 80% ogleda se u njegovom propustu da ispred svoje pekare očisti sneg i led i tako omogući i obezbedi bezbedan i nesmetani ulaz u pekaru, što je dužan prema članu 19 Odluke o ulicama, lokalnim i nekategorisanim putevima ("Sl. list Opštine Pančevo" br. 8/94 ... 15/2000).

Nisu osnovani revizijski navodi da su iznosi naknade nematerijalne štete za fizičke bolove, strah i duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti previsoko odmereni.

Imajući u vidu sve okolnosti ovog slučaja, kao i pravilno utvrđen doprinos tužilje nastanku štete od 20%, dosuđeni iznosi, i po oceni Vrhovnog suda, predstavljaju pravičnu novčanu naknadu za ove vidove nematerijalne štete, odmerene prema članu 200 Zakona o obligacionim odnosima.

Što se tiče naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti, osnovano se u reviziji tuženog ukazuje da je drugostepeni sud prekoračio tužbeni zahtev odlučujući o žalbi tužilje u odnosu na taj vid nematerijalne štete. Naime, podneskom od 23.02.2006. godine tužilja je tužbeni zahtev za naknadu ovog vida nematerijalne štete opredelila na iznos od 100.000,00 dinara, a prvostepenom presudom joj je dosuđen iznos od 75.000,00 dinara. Odlučujući o žalbi tužilje, drugostepeni sud je prvostepenu presudu preinačio i tužilji na ime naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti, pored iznosa od 75.000,00 dinara koji je dosuđen prvostepenom presudom, dosudio još 45.000,00 dinara - ukupno 120.000,00 dinara, čime je prekoračio tužben zahtev za iznos od 20.000,00 dinara.

Imajući u vidu sve okolnosti ovog slučaja, kao i utvrđeni doprinos tužilje nastanku štete, pravičnu novčanu naknadu za ovaj vid nematerijalne štete predstavlja ukupni iznos od 100.000,00 dinara (još 25.000,00 dinara, pored iznosa dosuđenog prvostepenom presudom), odmeren prema članu 200 Zakona o obligacionim odnosima.

To su razlozi što je Vrhovni sud, na osnovu člana 407 stav 1, čl.408 stav 1 i čl. 405 stav 1 ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

VS